

mu hupntała! Ale na wsche strony běšcho schma a kućawa mimo kónza. We tom wofognušču sta že nězo, zož drogować-ku deri ako błysk. Wižascho naras, až jo že s drogi wótblužila. „Ssmilny Bog“, huwoła mimo głoža, „žo bom sajščła? Na pschawizy, na lěwizy, niži něběšcho ženog boma, doniž križka.“

Na chylku pohušta. Lež jo daloko s drogi? Na kótarym kónzu žu Bórkowcy? Žo hysch, rowno dalej abo nažlědk? We tšchachu, ako mimo wóle sawoła na pomoz. A — něwotgroni to něchten? Neswońe tam se swónami? S požedaním chyla že do předka, pschoštej wózy hupinatej že do daloka, tak aby tšchělej gluzne póžlaństwo hušgoniš.

Ale jano němudre wětšiška handawachu, a Hanzyna žamžna rosbužona tšchej, kótaraž we žyľach že pschewalowašcho a buchajšcho . . . Esama bom we pušćine, a wóstašch how ňog, ně, něžměju, bom młoda. Ga dalej, dalej — zož nose mě nažotej a smilny Bog mě wěžo. Niži weto na kónz pschidu.

Ale pódermo, to huboge stwóreńe zujascho, až južo něpojžo. Do žmēršchi běšcho že smuzyla a južo padašcho. A pótom, gaby mogał žłoweč zažy jano mašchina byšch a wschylke myžle hotšchěšč. Tak pať žednu že Hanzje tšchach do schyje a wese jej žlědnu škobodnošč.

Mjas Bórkowami a Naboschkojzami běšcho iwelika tymeńza. A luže žebe powedachu, tak jo že tam ras jaden hopity želažin sablužik a pschepadnuł, ako běšcho s kjarzmy domoj scheł.

Ta myžl jo Hanzje dodała. Wóna hušta ako žkup, pschošta, do prosdnego glědajuza.

Ruže a nose že jej satschěžeschtej. We mutnej głowě bywachu wózy a smyžle mutne. Take žiwne šjawěńa we dlužkich, dlužkich běľnych draštwach že migotachu a do hušchowu bijascho něsmilńe plaz a škiwleńe bóžalosczi a tnych běľnych žonow. Běda, běda! Wóni swěščeluju tomu, komuž že šjawě, něgluku a pschigotuju jomu škaseńe. Běda, běda! — šchóda mójich młodnych lět . . .

Tkusty šapowěšt běšcho že rosschěgnuł, nowa krajina že šjawi.

A zo to? Čhto ku mńo tšchaza? Mimo suka žo, ale wózy ma powedatej. A ruže ma huštrětej a chwějo že ku mńo po